

Exodus
(Verwoest)

Kate Stewart bij Boekerij:

Flock (Vlucht)
Exodus (Verwoest)

Luister naar de *Ravenhood*-afspeellijst
op Spotify terwijl je leest

KATE
STEWART

Exodus

(*Verwoest*)

Kun jij een geheim bewaren?

Deel 2 van de *Ravenhood*-serie

Vertaald door Ans van der Graaff, David Orthel en Valérie Janssen

ISBN 978-90-225-9898-6
ISBN 978-94-023-2187-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Exodus*
Vertaling: Ans van der Graaff, David Orthel en Valérie Janssen
Omslagontwerp: Clarke van Meurs design
Omslagbeeld: © Adobestock
Auteursfoto: © Lauren Perry
Zetwerk: Pier Post

© 2020 Kate Stewart
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn lieve vriendin, Donna Cooksley Sanderson.

*Dank voor het geschenk van je onwrikbare vriendschap.
Je brengt het beste in me naar boven en hebt mijn leven
ontzettend verrijkt.*

Deel 1

Toen

Jij bent de Fransman.’

Hij antwoordt met een minuscuul knikje en mijn huid begint te gloeien onder zijn vijandige, minachtende blik. ‘Wil je die fucking lokroep zachter zetten?’ Hij spreekt elk woord uit met zijn zware buitenlandse tongval, die mijn gelijk bevestigt.

Dominic sprak zelden of nooit Frans, waardoor ik argwaan kreeg wat de bijnaam betrof. Maar die past wel bij de man die voor me staat, en bij zijn houding.

Er loopt een druppel zweet over zijn slaap omlaag terwijl ik hem bekijk. Complimenten aan de kleermaker die hem zijn pak heeft aangemeten; het is een koning waardig. Het sluit volmaakt aan en benadrukt zijn mannelijke voorkomen. Al is zijn uitdrukking vijandig, het is zijn gezicht zelf dat ervoor zorgt dat ik moet zoeken naar woorden en dat ik een droge mond krijg. Dit is zonder enige twijfel de aantrekkelijkste man die ik ooit heb gezien. Verbijsterd als ik ben, kan ik niet anders dan me tegoed doen aan de aanblik van zijn dikke, inktzwarte haar dat in grove krullen van enkele centimeters lang naar achteren is gestyled, en waarin geen haartje verkeerd zit. De scherpe lijnen van zijn kaak omsluiten zijn smetteloze, gebronsde gezicht. Onder zijn volle, gebogen wenkbrauwen zitten dichte zwarte wimpers, die de vlammeende oranjegele ogen die op me neerkijken accentueren. Zijn neus is breed en lang, met gewelfde neusvleugels. Ook aan zijn mond is te zien dat zijn schepper de tijd voor hem heeft

genomen; zijn volle lippen zijn volmaakt. Maar het is de woede die uit zijn poriën sijpelt waardoor ik als een razende op zoek ga naar het verstand dat ik door zijn onverwachte verschijning heb verloren.

Hij is de duivel die je nooit geacht wordt te ontmoeten, gekleed in Armani.

En duidelijk een bedreiging voor mij.

Ik graai de afstandsbediening van de tafel naast me en tik woest een paar keer op de volumeknop terwijl ik naar mijn bikinitopje zoek. 'Ik wist... niet dat jij het was. Ik wist niet eens dat je bestond.'

'Dat hoorde je ook niet te weten,' zegt hij op een toon waardoor er maagzuur naar mijn keel omhoogkomt dat me de adem neemt.

Een mooie sirene ben je, Cecelia.

Ik kijk het terras rond, vruchteloos zoekend naar mijn bikinitopje, en sla dan met een gezicht dat gloeit van vernedering mijn armen voor mijn borst over elkaar. 'Waarom neem je nu dan toch de moeite je bestaan aan me bekend te maken?'

'Omdat ik kennelijk niets kan doen zonder die twee imbecielen die alleen maar achter hun lul aan lopen, recht naar...' Hij ontbloot zijn gebit en ik zie zijn scherpe hoektanden als hij naar me... grauw?

'De vijand?' Ik schud mijn hoofd. 'Ik ben niet je vijand.'

Er trilt een spiertje in zijn kaak en zijn blik straalt veroordeling uit. 'Nee, je profiteert alleen maar van papa's smerige geld.'

'O, mooi zo, ik zie afkeer in je ogen. Ik was al bang dat het iets anders was.'

'Ik neuk geen kleine meisjes,' zegt hij, en zijn accent versterkt de walging in zijn stem. 'En ik weet maar al te goed dat je mijn mensen neukt.'

Dat steekt, maar daar laat ik niets van merken. 'Maar twee van hen, en zo te zien kun jij ook wel wat actie gebruiken. Je bent vreselijk gespannen.'

Overduidelijk geïrriteerd stopt hij zijn handen in zijn zakken. 'Wat wil je, verdomme?'

'Ik wil antwoorden. Ik wil weten dat mijn vader veilig is.'

‘Dat kan ik niet garanderen.’

‘Maar jij zult niet degene zijn die hem pijn doet?’

Mijn nekharen gaan overeind staan door zijn aarzeling.

‘Fysiek niet. Op alle andere manieren die ertoe doen wel.’

‘En mij?’

‘Jij maakt hier geen deel van uit.’

‘Nu wel.’

‘Nee, dat is niet waar. Daar heb ik wel voor gezorgd.’ Zijn zelfvoldane reactie maakt dat me een licht opgaat. ‘Jij bent de reden... jij bent degene die hen heeft gedwongen me aan de kant te zetten.’ Doms woorden van een paar dagen geleden komen weer bij me op.

We probeerden iets duidelijk te maken en hebben verdomme gruwelijk gefaald.

Iemand op de bijeenkomst had hem verteld dat ik daar aanwezig was. Want de man hier voor me is de persoon aan wie ze allebei verantwoording schuldig zijn.

Het blijft nog even stil; dan zegt de vijandige vreemde: ‘Jij had hier helemaal niet moeten zijn.’

‘Je was van me op de hoogte. Jullie allemaal.’ Natuurlijk waren ze dat. De eerste regel is dat je weet wie je vijand is en wat zijn kwetsbaarheden zijn. Maar voor hen was ik slechts een van haar vader vervreemde dochter die geen bedreiging vormde voor hun plannen – weer een van de redenen dat Sean zo aarzelde om me erbij te halen. ‘Wie ben jij precies?’

Stilte.

‘Waarom kom je dan hierheen om met mij te praten?’

Hij blijft zwijgen terwijl ik daarover nadenk.

We hebben iemand die geen geheim kon bewaren.

Iemand van een van de andere afdelingen heeft hem ingelicht en daarom hebben Sean en Dominic gedaan wat ze hebben gedaan. Ze probeerden degenen die in de garage waren iets duidelijk te maken – de avond dat ze mij buitensloten – en daarmee de boodschap over te brengen aan de man die op me neer staat te kijken. Om me te beschermen.

Klik. Klik. Klik.

‘Daarom was ik het geheim,’ fluister ik. ‘Je wist niet dat ik kwam. Je wist dat Roman en ik feitelijk niets met elkaar hadden.’

Zijn ogen schieten vuur wanneer er een zelfvoldane glimlach op mijn lippen ontluikt.

Het is me nu duidelijk waarom hij zo kwaad is. ‘Je had nooit verwacht dat ik hierheen zou komen, omdat dat pas kort van tevoren was besloten. Ik ben door de mazen van het net geglipt en zij hielden me voor jou verborgen.’ Ik voel me opgetogen. ‘Je weet dus niet alles. Hoe voelt dat nou?’

Hij komt dreigend een stap dichterbij. ‘Je hebt geen flauw idee waar je het over hebt en zult dat ook nooit begrijpen. Dus hou op de stoere meid uit te hangen en praat echt met me, want je krijgt maar twee minuten.’

En dat doe ik. Ik stop met doen alsof, want ik knok voor veel meer dan alleen mijn trots. ‘Ik ben niet de walgelijke persoon voor wie je me aanziet.’

‘Mijn mening over jou doet er niet toe.’

‘Volgens mij wel. Dat weet ik zelfs wel zeker. Want jij houdt me weg bij mijn...’

‘Zoek maar iemand anders om mee te neuken, Cecelia.’ Mijn naam klinkt weezinwekkend uit zijn mond. Hij beschouwt me als een lastpost, een doorn in zijn beestachtige oog, en zeer zeker een kink in de kabel van zijn goed geoliede machine. Maar door mijn afwezigheid van acht jaar was ik aan zijn aandacht ontsnapt, en zij hielden me voor hem verborgen.

Ik kan het niet helpen dat die gedachte me een kick geeft.

‘Je hebt misschien een hekel aan hem, aan mijn vader, maar op dit moment gedraag je je precies zoals hij, als een machine. Een controlfreak zonder enige menselijkheid, en mét een meerwaardigheidscomplex.’

Hij spert zijn neusvleugels open. ‘Pas op, jij.’

‘Of anders?’

Hij torent boven me uit en kijkt me waarschuwend aan. ‘Je wilt mij echt niet kwaad maken.’

‘Ben je nog niet kwaad, dan? En wie denk jij wel dat je bent dat je mij kunt vertellen dat ik moet oppassen? Je mag dan het groot-

ste deel van de kaarten in handen hebben, ik hoor daar niet bij. Ik raad je aan om aardig tegen me te zijn als je mijn medewerking wilt, mijn stilzwijgen.'

Hij antwoordt niet, maar de plotselinge verandering in zijn gezicht zegt genoeg.

Dat waren nou precies de woorden die ik niet over mijn lippen had moeten laten komen. Nu ik ze heb uitgesproken, ben ik helemaal niet meer te vertrouwen. Ik heb Sean en Dominic verraden door deze klootzak in de kaart te spelen. Hij probeert overal gaten in te prikken en alles te verdraaien om te bewijzen dat het een vergissing van hen is geweest om me te vertrouwen. Dominic zou erg teleurgesteld zijn.

Dominics woordenwisseling met Sean op de dag dat ik woedend het huis uit was gelopen, komt weer bij me boven.

Ze heeft het niet in zich.

Gun haar wat tijd.

Alles, de tests waaraan ze me hebben onderworpen; het gemakkelijke heen-en-weer tussen Dominic en mij. Al die tijd dat Sean bezig was me te leren wat hij geloofde, wat de Ravenhood geloofde, terwijl Dominic me bespote, mijn woorden verdraaide. Vanaf het moment dat ze besloten me toe te laten, bereidden ze me voor op een confrontatie als deze. En dat had alles te maken met de man die voor me staat. Terwijl we voor elkaar vielen, bereidden ze me voor op deze klotesituatie met 'de Fransman'. Zijn terugkeer was onvermijdelijk geweest.

'Ik kan een geheim bewaren. Ik wil gewoon weten wat het plan is.'

'Het simpele feit dat je hier bent, wil niet zeggen dat je een rol krijgt toebedeeld. Zij hebben een foute beslissing genomen en dat weten ze, en dat je met hen neukt geeft je geen recht van spreken. En ik weet wel dat je niemand iets zult vertellen,' zegt hij vol overtuiging, 'maar ook dat het om de verkeerde redenen is.'

'Hoezo, verkeerd?'

'Omdat het vanwege je loyaliteit jegens hen is,' zegt hij, met zijn kin naar het woud wijzend. 'En je onvermogen om je persoonlijke gevoelens opzij te zetten in plaats van het idee te accepteren dat

Roman onvergeeflijke dingen heeft gedaan en het verdient daarvoor te worden gestraft. Dus laat het los, zoals zij dat doen... en ga door met je eigen leven.'

'Is dat een bevel?'

'Nee, het is een goede raad,' snauwt hij, 'en ik zou hem maar aannemen.'

Ik begin hem te ergeren, wat ik positief zou vinden als ik niet aan zijn genade was overgeleverd.

'Ik wil ze gewoon zien.'

'Dat gaat niet gebeuren.'

'Ik ben geen vaderskindje dat boos is omdat ze haar speelkameer-
raadjes kwijt is. Praat met hen. Ze zullen je over me vertellen. Ze
zullen instaan voor mijn karakter.'

Hij kijkt me vol walging aan. 'Ik weet genoeg.'

Ik laat mijn armen zakken, ontbloot mezelf om hem te treiteren. Ik pik het niet dat hij me probeert te beschamen voor iets waar hij niets van afweet of dat zorgt dat ik me ongemakkelijk voel in de huid waarin ik deze zomer ben gegroeid. Ik sorteer geen enkel effect met mijn actie, want zijn ogen blijven strak op de mijne gericht. We staren elkaar aan van weerskanten van de streep die hij tussen ons heeft getrokken.

'Ga je dit echt doen?'

'We leven in twee verschillende werkelijkheden en jij bent geboren aan jouw kant. Ik zou het je niet kwalijk nemen als je het nu opgaf. Onwetendheid is in jouw geval echt een zegen, Cecelia. Je zou er goed aan doen dat te onthouden.'

'Ook al zijn we van elkaar vervreemd – en dat is echt zo –, ik wil niet dat iemand hem pijn doet. Als je mijn vaders veiligheid kunt garanderen, kan ik jullie helpen.'

'Ik garandeer niets. Hij heeft genoeg vijanden die niets met ons te maken hebben. Zo is het gewoon.'

'Niet voor mij.'

'Dat is jouw probleem.'

'Wat moet ik dan verdomme doen?'

Hij wendt zich van me af, kijkt naar het woud. 'Laat je nagels doen.'

Woedend pak ik het eerste het beste dat ik tegenkom, mijn fles lotion, en gooi die naar hem toe. De fles raakt hem midden op zijn rug. Hij draait zich razendsnel naar me om en ik gil het uit en deins achteruit naar mijn stoel, tot ik op mijn gat val. Hij trekt me aan mijn arm overeind. Wat er tussen ons gebeurt, is geen kwestie van chemie, het is gewoon withete woede, haat, afkeer en een wrok die niets met mij te maken heeft. Dit is geen man die bedekte toespelingen maakt. Hij verafschuwt mijn bestaan.

‘De volgende keer dat je met me kloot, doe ik dat ook met jou.’ Zijn amberkleurige ogen kijken naar mijn borst en dan knijpt hij hard in mijn arm.

Ik slaag er maar net in niet te jammeren. ‘Je maakt een fout. Je bent deze oorlog juist begonnen voor mensen zoals ik. Zoals mijn moeder. Sean en Dominic zijn boven alles mijn vrienden en ik wil hen helpen. Ze zijn loyaal aan jou. Ik weet niet eens hoe je heet. Je mag dan een hekel hebben aan Roman, ik ben geen schuldige in deze kwestie. Ik wist van niets. Ik weet nog steeds niets.’

‘Je wás onschuldig in deze kwestie, maar dat zal niet zo blijven als je blijft aandringen. Je bent een te gemakkelijk doelwit.’ Zijn belediging strooit zout in mijn verse wonden. ‘Je bent te jong en te naïef. Je geloofde alles wat ze je vertelden, en nu moet je accepteren dat ze hebben gekregen wat ze van je nodig hadden.’

Toegang. Ik was een middel om toegang te krijgen. Ik moet op eens denken aan de dag waarop Sean na onze ruzie terugkwam met zijn verontschuldigen al paraat. Dominic verdween kort daarna naar binnen, terwijl Sean me afleidde. Ik mag dan een dwaas zijn, maar...

‘Ik ben géén hoer.’

‘Dat is een gevecht dat je moet voeren met je eigen geweten, niet het mijne.’

Maar daarna was alles veranderd. Voor die tijd was ik misschien een doelwit, maar daarna was ik een beslissing.

Ze hadden me in hun wereld toegelaten omdat ze dat wilden. Dat weet ik zeker. Sean had dat min of meer toegegeven. Hij had een gigantisch risico genomen door me toe te laten. Met mij naar bed gaan stond gelijk aan heulen met de vijand, het feit dat ze me

toegang gaven tot hun geheimen zorgde ervoor dat ik met hen verbonden bleef, en door bij me te blijven riskeerden ze het hun geloofwaardigheid en positie binnen de groep kwijt te raken.

Als ik ooit bewijs nodig had gehad van hun gevoelens, dan heb ik dat nu.

‘Ik geef om hen. Heel veel. Laat me gewoon helpen.’

‘Als dat zo is, hou dan op zo verdomd egoïstisch te zijn. Ze hebben er vrede mee om je te laten gaan en jij moet je nu gedragen als een volwassen vrouw en hetzelfde doen.’

‘Je kunt me niet bij hen vandaan houden!’

‘Je weet dat ik dat wel kan. Bij welke deur je ook aanklopt, die zal niet worden geopend. Niemand zal bij je in de buurt komen. Vanaf nu, vanaf dit moment... besta jij niet meer. En dat heb je ook nooit gedaan.’

Een woede zoals ik die nooit eerder heb ervaren, raast door me heen terwijl ik mijn gif over hem uitspuug.

‘Flikker op, fucking namaak-Robin Hood!’ Ik ruk mijn arm los. ‘Maak dat je wekomt!’

Hij zet een stap achteruit en steekt zijn grote handen in zijn zakken. Zijn ogen schieten vuur en hij zegt op ijskoude toon: ‘Dit is precies de reden dat ik je niet bij ons in de buurt wil hebben.’

Ik steek een hand op. ‘Alsjeblieft, zeg! Gebruik je het feit dat ik eierstokken heb als een excuus om me uit je stam te smijten? Jij en je groep burgerwachten worden geacht weldoeners te zijn, toch? En wij worden geacht dankbaar te zijn voor je smerige clubje eikels?’ Ik snuif verachtelijk. ‘Sta me dan toe je namens alle roofzuchtige, verleidelijke kutjes te bedanken.’ Ik maak een overdreven buiging. ‘Heel erg bedankt, maar nogmaals, ik ben niet je vijand.’

Ik kijk naar hem op. ‘Ze vertrouwden me omdat ze wisten dat ik het aankon, en daar hebben ze zich eerst heel goed van verzekerd. Ze vertrouwden me omdat ik van ze hou, en ze wisten dat ik hen vanwege die liefde zou steunen. Maak ervan wat je wilt, maar juist door die liefde zal ik alles doen wat nodig is om hen net zo te beschermen als zij mij beschermen... én jou!’

Er trekt even iets van erkenning over zijn gezicht bij het horen

van mijn bekentenis, maar het vervliegt meteen weer. ‘Je had er nooit bij betrokken moeten raken.’

‘Maar dat is wel gebeurd, dus laat me helpen.’

‘Je twee minuten zijn om.’ Hij draait zich om en wil terug naar het bos lopen.

Omdat ik weet dat niets ervoor kan zorgen dat hij zijn aandacht weer op mij richt, roep ik hem na: ‘Ik hou echt van ze. Misschien hebben ze het verkloot, maar wat me aansprak is hun trouw aan jou en jullie zaak, alles waar jullie allemaal samen voor staan. Ze hadden niet verwacht dat ze ook van mij zouden gaan houden, alleen maar dat ze me zouden gebruiken, maar het feit dat ze wat dat betreft niet in staat waren me voor de gek te houden, is de reden dat ik hier sta te knokken om er voor hen te mogen zijn. Ik ben nog steeds kwaad, maar ik begrijp het. Zij hebben ervoor gezorgd dat ik het begrijp. En misschien had dit niets met mij te maken, maar nu heeft het álles met mij te maken. Alsjeblieft. Laat. Me. Helpen.’ Ik veeg de dreigende tranen uit mijn ogen en kijk hem na. Hij is prachtig en wreed en overstijgt alles wat ik vandaag had verwacht onder ogen te zullen krijgen. Ik had mijn gouden zonnestraal of mijn koele donkere wolk verwacht, en ik kan het idee hen nooit meer te zullen zien niet verdragen. Ik smeek, terwijl ik dat niet zou moeten doen. Ik zou mijn spullen moeten pakken en dit hele dorp achter me moeten laten. Naar de hel met mijn vader en het bedje dat hij voor me heeft gespreid. We hebben niets met elkaar en ik zou naar een andere – veiligere – manier kunnen zoeken om mijn moeder te helpen. Maar nog terwijl ik dat denk, zie ik Sean en Dominic voor me en word ik verlamd door de angst voor het onbekende. Ik kan mezelf er niet toe zetten weg te lopen. Nog niet.

‘Ik geloof hierin, in alles wat jullie doen, alles waar jullie voor staan. En ik wil meedoen.’ Het is de absolute waarheid, maar ik ben bang dat ik die te laat heb uitgesproken.

Met zijn rug nog steeds naar me toe trekt hij mijn bikinitopje uit zijn zak, schudt het uit en laat het op het terras vallen. ‘Ik zal erover nadenken.’

De eerste kilte van de herfst bevestigt zijn beslissing. En het antwoord is stilte. Het zou altijd al 'nee' zijn geweest. Er zijn pas twee weken verstreken sinds mijn confrontatie met de vijandige vreemde, maar de frisse herfstlucht kwelt me met het besef dat het echt voorbij is. Geen zomernachten onder de sterren meer met Dom, geen lange wandelingen met Sean. Mijn liefde, genegenheid, trouw en toewijding betekenen niets.

Het einde van het seizoen betekent ook het einde van alles waar ik in mijn tijd hier om ben gaan geven. Het was maar ruim drie maanden, maar ik merk de verandering in mezelf op, de verandering in mijn karakter. Ik ben al lang niet meer het nieuwsgierige meisje dat ik was toen ik hierheen kwam.

Mijn werkelijkheid verandert net zo snel als het gebladerte dat me in verschillende schakeringen bruin, rood en geel omringt. En in mijn toestand zie ik niet de schoonheid daarvan, alleen de boodschap die het overbrengt.

De zomer is niet eindeloos.

Het is voorbij.

Ik ben deze week aan het plaatselijke college begonnen en heb me helemaal op mijn studie gestort. Mijn diensten in de fabriek zijn veel zwaarder nu Sean ontslag heeft genomen; hij had dat meteen gedaan nadat hij me alleen in dat kantoortje had achtergelaten.

Eén keer heb ik toegegeven aan mijn nieuwsgierigheid en ben ik over het uitgestrekte grasveld in Romans achtertuin naar de open plek in het bos gelopen... om er niets dan volstreekte stilte te vinden. De picknickbanken zijn verdwenen en de open plek raakt snel overwoekerd. Afgezien van de nieuwe vegetatie en het geruis van de bomen is de plek van alle leven gespeend.

Mijn huid wordt weer lichter en ik weet dat ik ben afgevallen, dat ik uitgemergeld raak terwijl mijn hart verschrompelt, dat ik alleen overleef op de herinneringen aan de afgelopen maanden. Maanden waarin glimlachen geen zware opgave was.

Mijn dromen brengen me soms nog verlichting. Dromen over lange wandelingen in dichte nevel, over zwoele blikken, onweersbuien en verhitte kussen. Maar zodra ik eruit ontwaak, zijn de pijn, het rauwe verdriet en het gemis terug.

Melinda is een onverwachte steun geweest en houdt me tijdens de eindeloze diensten op de hoogte over alles wat met Triple Falls te maken had, maar vermijdt daarbij zorgvuldig alles over degenen van wie ik het liefst iets wil horen.

Niet dat zij dat weet.

Sean zei dat hij alles in orde zou maken, maar hij bedoelde 'ooit'. Ooit.

Zo'n vage term, zo ruim te interpreteren dat elke dag aanvoelde als een straf.

Hoe meer dagen er verstrijken, hoe meer ik beseft dat hij me geen belofte deed of garantie gaf, maar eerder hoop bood.

Al dat hartzeer is te danken aan twee geesten die me vakkundig kwellen. Ik heb gehoor gegeven aan Seans verzoek. Ik rijd nooit langs de garage, probeer nooit een van hen tweeën een berichtje te sturen. Het is zinloos. Ze hebben hun besluit genomen en hun trouw uitgesproken. Onze tijd samen was niet belangrijk genoeg. Ik was niet belangrijk genoeg om zelfs maar een vouwtje in hun agenda te veroorzaken.

Dat gevoel bezorgt hun stilzwijgen me in elk geval.

Christy zorgt met lange FaceTime-gesprekken over de toekomst dat ik mijn verstand niet verlies. Gesprekken over onze plannen en het idee dat we die over een jaar weer zullen oppakken bieden

enige troost. Dit was alleen bedoeld als tussenstation. Het blijkt echter een springplank te zijn, maar op dit moment heb ik geen veilige plek om te landen.

Hoe langer ze blijven zwijgen, hoe groter de barst in mijn hart.

Ik zwalk door mijn dagen heen en doe wat ik kan, maar ik ga gebukt onder elke stap, elke tik van de klok, als een kei onder een vloedgolf. Elke morgen schud ik mijn dromen van me af, vastbesloten mijn hart te bewaken, alsof ze dat niet al aan flarden hebben gescheurd. Maar hoe meer bladeren er vallen, hoe meer de stukken in mijn borst tegen elkaar rammelen.

Ik was dom geweest te denken dat ik al wist wat een gebroken hart was, en misschien had ik ook wel een idee, maar ik heb nooit eerder het gevoel gehad dat ik daardoor een deel van mezelf was kwijtgeraakt, zoals nu.

Ik zwalk ook door mijn eigen leven, ik leef alleen voor mijn herinneringen, voor mijn dromen, koester me in de eindeloze pijn van het gemis, en sta bijna op het punt mezelf weer helemaal te vergeten. Ik kwam terug met het vaste voornemen om de slechte gewoontes op te geven, maar ik had niet verwacht dat ik hen zou vergeven. Ik had niet verwacht dat tijd zo'n grote rol zou spelen, dat die de reden zou zijn om ze los te laten.

Ooit.

Vandaag heb ik mezelf gedwongen op te staan en me gedachteloos aangekleed, vastbesloten te proberen een paar uur niet in mijn hoofd door te brengen. Wanneer ik in het dorp arriveer, weet ik nauwelijks een parkeerplek te bemachtigen tussen de hordes Triple Falls-bewoners en toeristen die verwachtingsvol glimlachend uit hun auto's stappen. Melinda heeft het de laatste tijd onafgebroken over het appelfeest en wanneer ik de hoek om loop en naar het plein kijk, moet ik bijna lachen.

Het is op z'n best een armeluisbraderie. Een dorpsfeestje met straatverkopers die hapjes van plaatselijke eethuisjes verkopen, en kunstenaars in kraampjes die hun werk tentoonstellen. Het lijkt in de verste verte niet op een grote jaarmarkt in een stad, maar terwijl ik de straat in loop, besluit ik dat het toch wel charme heeft. En natuurlijk zijn er appels, lokaal geteeld en geogost. Een snelle blik

op het logo op het spandoek aan een tafelrand van de boomgaard waar Sean en ik een keer om middernacht hebben gepicknickt vloert me bijna. Hoe verder ik doorloop, hoe meer spijt ik ervan krijg dat ik ben gekomen, en hoe aanlokkelijker de wandeling terug naar mijn auto wordt. Er komen herinneringen bij me boven aan hoe ik werd aanbeden tussen rijen bomen. Ze verstikken me, doen me beseffen dat ik niet meer hetzelfde meisje ben als toen ik hier kwam en dat ik dat meisje misschien wel nooit meer zal zijn. In plaats van me snel terug te trekken, slenter ik over het trottoir langs de winkels en kraampjes. Ik sta abrupt stil wanneer de deur van een tattooshop opengaat en een groep jongens naar buiten komt. Pas wanneer ik iemand 'ik ken jou' hoor zeggen, kijk ik op, recht in de ogen van een bekend gezicht.

Het kost me een paar tellen voor ik weer weet waar ik dat gezicht eerder heb gezien.

'RB, toch?' Hij is een halve kop groter dan ik en torent met zijn geamuseerde, warme, honingkleurige ogen boven me uit.

'Klopt,' zegt hij. 'En jij bent Doms vriendin.'

'Ik...' stamel ik terwijl ik een antwoord probeer te bedenken en de inkt zie die net boven de halslijn van zijn shirt uitkomt: veerpunten.

Mijn ogen puilen uit terwijl RB's glimlach breder wordt. Er verschijnt een minzaam trekje rond zijn mond. Hij trekt het zachte witte verband rond zijn arm iets opzij en er worden splinternieuwe zwarte vleugels zichtbaar. 'Het is maar goed dat we niet allemaal hetzelfde denken als jij.'

Ik probeer een gepaste reactie te bedenken, terwijl de verbijs-tering ongetwijfeld van mijn gezicht af te lezen is. Hij had die avond mijn angst gezien, mijn aarzeling, maar bovenal had hij opgemerkt dat ik aannames deed.

'Kop op, meid, je hoeft niet te gaan janken.'

Ik zou hem talloze redenen kunnen geven. Ik zou kunnen zeggen dat mijn angst voortkwam uit het feit dat ik me op onbekend terrein bevond, of uit de onverwachte verschijning van een wapen op Doms schoot, uit hun staccato gesprekken vol insinuaties, maar geen van die redenen is goed genoeg. Ik ging uit van het

ergste wat Dominic en RB betrof. En ik had er niet verder naast kunnen zitten. ‘Het spijt me.’

Hij grinnikt ten antwoord en spant trots de arm met de tatoeage aan. ‘Het zal wel verschil maken als je weet dat ik náást je sta. Ik heb veel respect voor die jongen; hij zag het in mij toen we nog klein waren.’

Sprakeloos probeer ik mijn hoofd niet te laten hangen en hem in plaats daarvan recht aan te kijken, in de hoop dat hij de waarheid in mijn ogen zal zien; dat het me spijt, en dat hij gelijk heeft. Opnieuw ben ik onderwezen op een manier waar ik me niet prettig bij voel, maar ik heb geleerd dat het de enige manier is om te groeien. Sean heeft me de afgelopen maanden heel veel geleerd, vooral de schoonheid van nederigheid – en dat is het enige wat ik voel nu ik naar RB opkijk.

Een van zijn vrienden, die achter hem staat, spreekt hem aan. Hij heeft eenzelfde verband om zijn arm. ‘RB, we moeten gaan. We hebben van alles te doen.’

Twee nieuwe raven.

En ik benijd ze, omdat ik niet gewenst ben waar zij heen gaan.

Ik stap op de man die RB aansprak af en steek mijn hand uit. ‘Hoi, ik ben Cecelia.’

Hij kijkt even geamuseerd naar mijn hand voordat hij hem vastpakt. ‘Terrance.’

‘Aangenaam. Gefeliciteerd.’

Hij grijnslacht, maar de trots in zijn ogen is onmiskenbaar. ‘Bedankt. Jij bent Doms vriendin?’

‘Ja. Nou, dat was ik. Nu weet ik het niet meer zo zeker.’

Ik kijk RB smekend aan en weet dat hij – waar hij ook heen gaat – de twee mannen te zien zal krijgen die ik ontzettend graag weer zou willen zien.

‘Ik verkeer niet in de positie om je om een gunst te vragen, maar als je... hen ziet, als je... Dominic ziet...’ Ik schud mijn hoofd, wetend dat de boodschap niet zal worden overgebracht zoals ik dat wil. Ik heb hem niet meer gesproken sinds ik de waarheid ontdekte over de dood van zijn ouders en mijn vaders rol in het verdoezen daarvan. ‘Laat maar.’

RB houdt zijn hoofd schuin, trekt zijn wenkbrauwen op en kijkt me met zijn lichtbruine ogen aan. ‘Zeker weten?’

‘Ja.’

‘Oké dan, dus ik zie je wel weer eens?’ vraagt hij op suggestieve toon, en we glimlachen samenzweerderig naar elkaar.

‘Ik hoop het. Ooit,’ zeg ik, hopenend dat het inderdaad zal gebeuren. Dat ik weer vrij binnen de Ravenhood kan rondlopen, een privilege dat ik voor lief had genomen.

Ze lopen weg, ik slik de brok zelfmedelijden in mijn keel weg en opnieuw dringt het tot me door: al denk ik nog zo veel te weten, ik weet helemaal niets. Met pijn in mijn borst en een tollend hoofd ontwijk ik een wandelaar, om vervolgens cider over me heen geknoeid te krijgen. Een man met twee peuters zonder een moeder in de buurt verontschuldigt zich terwijl ik de druppels van mijn arm veeg.

‘Geeft niets,’ stel ik hem gerust, en ik stap de stoep af en Main Street op. Hele hordes dorpsbewoners schuifelen langs de eindeloze rijen kraampjes. De meesten glimlachen, onwetend van het feit dat er een oorlog gaande is. Dat er voorbij hun bomen en staatsparken een groep mannen strijd voert zodat de plaatselijke economie kan floreren, zodat de stropers het niet van hen winnen.

Hoe langer ik over de afgelopen maanden nadenk, hoe scherper ik zie wat er is gedaan en wat er wordt gedaan. Ergens zou ik willen dat ik het achter me kon laten, dat ik kon uitwissen wat ik nu weet, maar daarmee zou ik ook mijn de geesten uit mijn verleden vergeten, en ik hou nog steeds heel veel van ze, meer dan ooit zelfs.

Ook al groeit mijn wrevel over hun afwezigheid en hun stilzwijgen.

Alles wat ze doen heeft een reden. Ik kan ze haten om mijn onbeantwoorde vragen, om de twijfel die ze bij me oproepen, maar ik kan ook geloven wat ze me hebben onthuld voor ze verdwenen, wat ze me hebben gesmeekt te geloven; vertrouwen te hebben in hun bekentenissen, in hén.

Op zonnige dagen verlang ik naar Sean, naar zijn glimlach, zijn

armen, zijn pik, onze lachbuien. Zijn warme, zilte, naar nicotine smakende kussen. Zijn tong op mijn huid. De langzame knipoog waarmee hij aangaf dat hij wist wat ik dacht. Op stormachtige dagen verlang ik naar mijn donkere wolk die op me ligt, naar de kussen die me deden hunkeren naar meer, naar het spel van zijn tong, ondeugend en zacht, naar een halve glimlach die me vanbinnen verlichtte. Naar eieren met een zachte dooier en zwarte koffie.

Deze mannen hebben me onder hun vleugels genomen, me van alles geleerd, mijn seksualiteit doen ontwaken en zichzelf onvergetelijk gemaakt. Hoe moet ik nu verder?

Ik kan onmogelijk weer gaan slapen.

De tranen rollen uit mijn ogen. Daar op de drukke straten stort ik in terwijl ik mezelf probeer te dwingen me aan te passen aan de werkelijkheid waarin ik terug ben gegooid. Snuffend als een idioot baan ik me een weg door de aanzwellende menigte voor het gemeentehuis, waar een band staat te spelen op een verhoogd podium dat de ingang blokkeert. Een stuk of twaalf stellen, die eruitzien alsof ze het hele jaar hebben geoefend, showen hun voetenwerk en dansen perfect in de maat door de straat. Ik kijk naar het stel het dichtst bij me dat tijdens het dansen naar elkaar glimlacht alsof ze een geheim delen. En terwijl ik hun stilzwijgende band observeer, voel ik alleen maar afgunst, omdat ik dat met mijn twee mannen heb gehad.

Gehád.

En ik moet mijn geheimen voor altijd bewaren. Ik zal ze nooit met iemand kunnen delen. Maar ik zou ze toch al bewaren, omdat niemand ooit de ernst ervan zal kunnen begrijpen of de waarheid ervan ten volle zal kunnen bevatten. Het verhaal zelf zou klinken als een onrealistisch, verknipt, seksueel provocerend sprookje met een slecht einde of – erger nog – helemaal geen einde.

Toen ik hier kwam, wilde ik mijn strenge normen en waarden afschudden en mijn kuisheid loslaten. Een beetje genieten in de chaos.

Mijn wens is vervuld.

Ik zou dankbaar moeten zijn.

Maar dat ben ik niet; ik rouw.